

Sborové OZVĚNY

SPECIÁLNÍ
PRAŽDNINOVÉ
VYDÁNÍ

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • srpen 2015 • Ročník XX

Evangelický tábor J. Á. Komenského Běleč nad Orlicí, 1. až 8. srpna 2015

Ahoj. Tak to jsme my – cyklisté a motoristé na společné dovolené. Rivalita mezi námi panovala jen při soutěžním večeru s názvem Risk (bližší 6. strana). Jinak jsme se všichni měli rádi, pomáhali jeden druhému i ostatním rekreativním. Kapacita tábora v Bělči je 170 lidí a po celé léto bylo plně obsazeno. Naše skupina čítala 29 dětí a dospělých, mírnou převahu měly Teplice (16). Jsme zkrátka skvělá parta.

Nejmladšími účastníky tábora byly Tereška a Zuzanka. Na kolech nejsou vidět, protože se vozily na sedačkách za rodiči, kde také často v horku usnuly a dalo práci je probudit. Tereška jezdila s maminkou Hankou Blažkovou, Zuzanka s tatínkem Honzou Peškem. Pro dospělé s přívazkem i teprve sedmiletou Míšu Křivohlavou, která se zařadila do skupiny dospělých, platí: Klobouk dolů, palec nahoru!

Po celou dobu našeho pobytu panovala tropická vedra, denní teploty šplhaly k 37 stupňům. Přesto jsme neslevili z programu, který připravil Pavel Křivohlavý, farář sboru ČCE z Frýdku-Místku, a jeho žena Katka. Hodně jsme toho prožili, viděli a mnozí podali sportovní výkony, hodné závodníků Tour de France. ☺

Cyklisté našlapali odhadem něco přes 200 kilometrů, motoristé je tu a tam předháněli, nebo doháněli, to když navíc chtěli vidět třeba muzeum vamberecké krajky nebo lesní hřbitov. Vždycky jsme si určili místo a hodinu společného srazu a vypravili se poznávat okolí, což můžete vidět na fotografiích tohoto speciálního prázdninového čísla Sborových ozvěn.

Po celou dobu se o nás vzorně starala správa tábora, kterou reprezentovali bratři Matouškovi. Také v kuchyni se měli co ohánět. Jedli jsme pětkrát denně a pokaž-

dé výtečně. Chutnala klasika – řízek, hamburská kýta, francouzské brambory i báječná rajská omáčka. Všem patří naše veliké poděkování a uznání.

Začali jsme společnou bohoslužbou

Náš pobyt v lůně východočeských lesů jsme začali nedělní bohoslužbou. Jídlna se pod rukama šikovných mládežníků naráz proměnila v modlitebnu a naopak. Kázáním pro malé i velké posloužil farář ze sboru ČCE ve Zlíně Petr Pivoňka. Poslechnout si Boží slovo přišlo na 110 táborníků. V ohláškách zazněla i pozvání na řadu plánovaných akcí. Všechno stihnout nebylo v lidských silách, tak byl program pestrý.

Nasedáme a míříme na první výlet

Nedočkaví cyklisté hned v neděli odpoledne vyrazili na první výlet. Před startem bylo pokaždé třeba pečlivě zkontrolovat kola a příslušenství, aby se jelo jako po másle.

Peloton vždy vedli a také uzavírali nejzkušenější a nejzdatnější cyklisté. Určitě poznáváte Milana Jancyka a Vítku Vondráčka. Takto nasedali každý den v úmorných vedrech. Přirozeně k nějakému defektu během pobytu došlo. Kvůli píchnutí

dva dny stávkoval velociped Ládi Krále - Opočenského, do domovského Hradce Králové k odborné opravě odvezla svoji „osmu“ na předním kole Miluška Tejkalová, spanilé jízdy musel předčasně ukončit Martin Kloboučník, kterému totálně vysadila přehazovačka. Úplně jinou představu o cyklistickém táboře určitě měla i Bára Jancyková. V Bělči byly díky horkému počasí všudypřítomné stovky vos, jedna jí vlezla do levé boty a podívejte, co z toho

bylo. MUDr. Vlastička Kittlerová musela nešťastnici předepsat antibiotika, ale Bára to nesla statečně. Krušné chvílky za to prožívala její maminka Růženka. A „nezlobila“ jenom kola. Osádka audinky, která bezprostředně po příjezdu signalizovala nedostatečný tlak oleje a musela být odtažena do autorizovaného servisu, změnila vozidlo během týdne hned třikrát. Vyzkoušela ještě Škodu Octavii a Seat Toledo. Všechno ale nakonec dobře dopadlo.

Na zámku a v podzámčí v Babiččině údolí

Jednoho dne zamávali motoristé cyklistům a se zapnutou klimatizací vyrazili za poznáním.

Skoro každý, kdo pobývá ve východních Čechách, zavítá na ratibořický zámek a legendární Staré Bělídlo, kde podle knihy Boženy Němcové pobývala babička. Od průvodců, na které jsme, co se týče znalostí, měli až neuvěřitelné štěstí, jsme se dozvěděli, jak to bylo doopravdy. „Babička“ ale patří do zlatého fondu české literatury a tak ji ponechme tak, jak knihu autorka napsala.

Prohlédli jsme si zámek, viděli jsme pracovnu, ložnici i garderobu kněžny Zaháňské, vyslechli příběhy její i jejích čtyř schovank, které spisovatelka vtělila do role slečny Hortensie, Ludrův mlýn, babiččin pomník od vynikajícího sochaře Otto Gutfreunda, který byl s velkou slávou odhalen v roce 1922, došli jsme ke Starému Bělídlu i k takzvanému Viktorčině splavu na řece Úpě. Zabrало nám to celé odpoledne, ale zdraví a rádi jsme se vrátili na zámek. Bylo totiž horko k zalknutí.

Kastelán na Starém Bělídlu

Legenda praví, že děti se dívají na hvězdnou oblohu. Babička jim vysvětluje, že každý člověk má svoji hvězdu. Lidé Bohem vyvolení mají podle ní hvězdy jasné, lidé jako Viktorka mají hvězdy zakalené...

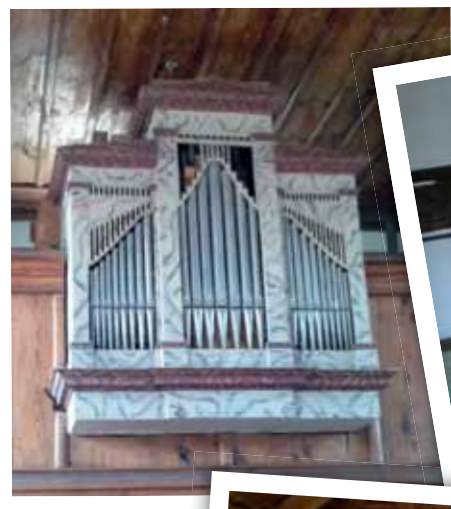

Staré Bělídlo

Viktorčin splav

Obec Veliny se vzorně stará o církevní památky

Jedno ze společných zastavení cyklistů i motoristů patřilo obci Veliny, kde aktuálně žije 452 obyvatel. Byli jsme mile překvapeni a udiveni, jak vzorně se starají o památky, které obec zdobí. Po dohodě s římskokatolickou církví spravuje obec dřevěný kostel, hřbitov včetně márnice a zvonici, stejně jako přilehlé okolí. To tedy všechna čest. Bohoslužby se tady konají jen výjimečně, kostel spíše slouží jako akusticky skvělá koncertní síň. Všechno jsme si potichu a pečlivě prohlédli, na varhany nás přitom z kůru doprovodil Pavel Křívohlavý.

Jak se dělají pravé hořické trubičky

Tak to si mohl každý z nás včetně capartů vyzkoušet v rámci celodenního výletu (tentokrát jeli všichni auty a cestou nazpátek jsme se smočili na koupališti) do Miletína nedaleko Hořic.

Osobně se nám věnoval Václav Klůz, majitel a jednatel společnosti, která používá recepturu Karla Kofránka, vzniklou před více než dvě stě lety.

Jak už to u nás bývá, zaručený postup „šlohla“ v minulosti takzvaná trubičková bába a přidali se i další. Dneska vyrábí hořické trubičky v České republice celkem šest producentů. My ale fandíme těm z Miletína. Každý měsíc jich zdejší provoz opustí 1,5 milionu včetně exportu na Slovensko a také ke krajanům za „velkou louži“. Líbilo se nám, že firma pana Klůze je maximálně vstřícná ke svým zaměstnancům, které tvoří převážně ženy na mateřské dovolené. Ty si

mohou pracovní dobu přizpůsobit tak, jak jim to vyhovuje. Směnu začínají třeba ve tři hodiny ráno, ale už okolo deváté se mohou věnovat svým potomkům. Pravé hořické trubičky jsou křehoulinké jako vlasek a mají několik druhů náplní – například oříšky, čokoládu, nebo jogurt a další, pouze ale přímé ingredience. Není divu, že si na zpáteční cestě každý z nás odnášel papírovou firemní tašku s krabicemi laskomin. Chtěli jsme obdarovat a potěšit naše blízké.

Co jsme dělali dopoledne a večer?

Po snídani jsme se obvykle sešli ve společenské místnosti. Bratr farář Pavel Křivohlavý měl v zásobě povídání, promítání a poslech, abychom den odstartovali přemýšlením o příjemném zážitku.

Jednou to byla příprava a písničky z nového evangelického zpěvníku, na kterém se podílí. Bude v něm 800 písní a světlo světa v tištěné podobě spatří v roce 2018. Podruhé jsme se ponořili do tónů Symfonie č. 5 f moll francouzského varhaníka, skladatele a pedagoga Charlese-Marie Widora, který vyučoval kompozici a varhanní hru na pařížské konzervatoři (studovali u něj například Darius Milhaud nebo Marcel Dupré). Jeho nejznámější skladbou je právě z této symfonie Toccata, opus 42/1, která se hraje i na svatbách královských rodů po celé Evropě. Jindy nás zase Pavel Křivohlavý provedl zámky na Loiaře, které s rodinou osobně navštívil.

Večery pak patřily společenským soutěžím. Nepřekonatelnou se ukázala vědomostní s názvem Risk, ve které se, téměř o život utkali motoristé s cyklisty. Protože motoristů bylo početně méně, přijali posily z protilehlého tábora. Kapitány se stali Olga Kolenatá (motoristé) a Vítek Vondráček (cyklisté). Těžké úkoly na čas pak s nápovědou ostatních řešili benjamínci obou soupeřů. Pepa Tejkal měl zinscenovat hru. Jako aktéry si vybral Terezku a Martina. Domníváme se, že to byla Polednice, přičemž roli řvoucího pacholete výborně ztvárnil Martin. Všichni tři to zvládli

na výtečnou. Podruhé Pepa složil nový text a také zazpíval písničku Kočka leze dírou, ve které musel použít slova jako carevna, slepice a podobně. Bára Jancyková zase napsala příběh o padesáti slovech začínajících na písmeno P. Paráda. Láďa Král – Opočenský měl pro změnu pomoci grimas rozesmát přítomné a ve druhé fázi pogratulovat soupeři k vítězství. Všechno se podařilo a zábava byla výborná. Hodně jsme také zpívali. Krásné chvíle nám připravila mládež, která jinak mívala vlastní program. Znamé evergreeny i méně známé

písničky zněly o jednom z večerů jedna za druhou dvě hodiny nepřetržitě. Zasloužili se o to především skvělý kytarista Martin Kloboučník, jeho přítelkyně Tereza a Bára Jancyková. S hrou na kytary se později přidali i Honza Spodniak a Filip Blažek. Fakt zážitek. Předposlední večer pak byla velká grilovačka. Suroviny nám výborně připravili v táborové kuchyni, konečnou chuť jim tradičně dali Milan Janyk, Vítek Vondráček a Honza Pešek. Až se boule za ušima dělaly... Zkrátka dá se říct, že jsme měli smysluplně naplněný každý den.

Podobenství o perle

Anebo je království nebeské jako když obchodník, který kupuje krásné perly, objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. (Matouš 13, 45-46)

Pán Ježíš Kristus království nebeské často přirovnával k příběhům z reálného života. Posluchači se v nich dobře mohli nalézt. Prostředí obchodu, rybolovu a zemědělství jim bylo blízké a pochopitelné. Na druhé straně ale Ježíš svá podobenství vypráví velice provokativně. Nejsou to zajímavé příběhy ze života. Nejsou to poučná svědectví moudrého kazatele. Ježíšova podobenství zachycují syrovou realitu života, která vyústí ve zvláštní a provokativní závěr.

Podobenství o perle je z prostředí drsného byznysu. Všechno, co se točí okolo klenotnictví, je velmi nesmlouvavé. Kdo chce v tomto odvětví zabodovat, musí být dost bohatý. Je nutný veliký vstupní kapitál. Navíc musí být obchodník nesmírně ostražitý. Ohrožuje ho nejen konkurence, ale i podvodníci všeho druhu. Každý sleduje každého. Všechny obchody jsou pečlivě monitorovány mnoha zkoumavými pohledy. Člověk musí být neustále ve střehu a neúnavně sledovat dění kolem sebe.

Jeden člověk v tomto nelibostném byznysu pracoval celý život. Kupoval, hodnotil, spekuloval, prodával a vydělával. Byl to profík. Kvalitu perel rozpoznával zkušeným okem. Za svůj život jich viděl tisíce a tisíce. Pravé, falešné. Malé, velké. Občejné, vzácné. Laciné, drahé.

Jednoho dne tento bohatý a profesionální byznysmen objevil něco mimořádného. Objevil perlu tak vzácnou, že skoro nebyl schopen dýchat. Něco takového ještě v životě neviděl. Perla měla hodnotu, která převyšovala všechno, co dosud v životě poznal. Byla úžasná. Slovy snad nepopsatelná. Žádná taková se mu nikdy do rukou nedostala. Ale její cena přesahovala i ty nejdivočejší ekonomické představy.

Obchodník se na ni každé ráno chodil dívat. Ten pohled byl uchvacující. Náhdera! Zářila jako diamant. Ba ještě víc! Nemohl se na ni vynadávat. Avšak pouhý pohled mu nestačil. Okounět za vý-

Závěrečná bohoslužba včetně vysluhování sv. Večeře Páně se konala venku před naší ubytovnou.

lohou je zoufalost! To nejde dělat celý život. Nelze neustále jen hledat a hledat. Když člověk najde to nejdůležitější, je nutné jednat. Najít nestačí!

A tak obchodník prodal všechno, co měl. Všechno! Všechno, co z něho dělalo bohatého byznysmena. Dům v luxusní čtvrti. Všechny obchodní rezervy. Veškeré perly určené ke spekulacím. Všechno, co měl! Nenechal si žádná zadní vrátka. Aby mohl tu vzácnou perlu koupit, musel prodat naprosto všechno. A on to udělal! Vše vsadil na jednu kartu a podstoupil absolutní riziko. Nyní nemá vůbec nic. Jenom tu perlu. Žádné zajištění, žádné pojištění, žádnou rezervu.

Je to blázen, říkají bývalí kolegové, pošetilec, tohle by nikdo rozumný neudělal! Má sice překrásnou perlu, ale představte si, o co všechno přišel! Ve svém byznysu měl tak dobře nakročeno. Kdyby byl počkal až přejde recese, mohl si vydělat miliardy. Mohl si žít jako ve vatě. A zatím... Má jen jednu perlu a holý zadek.

Provokace Ježíšova podobenství je zřejmá. Toto by žádný obchodník nikdy neudělal. Byla by to ekonomická sebevražda. Avšak Pán Ježíš Kristus nás neučí přemýšlet jako obchodní manažer, ale jako ten, kterému jde o naše životy.

Na co je člověku bohatství a plný sklad perel, když mu v životě chybí pravá radost. Může se sice „koupat“ ve svém bohatství jako strýček Skrblík, ale život mu to nenaplní.

Pán Ježíš Kristus nás varuje před prázdnotou života. Svoboda a nezávislost, kterou člověku dává jeho výborné finanční zajištění, se za chvíli „ochodí“. Přestane stačit. Nedá člověku to, co skutečně ke svému plnému životu potřebuje. Proto obchodník v Ježíšově podobenství všechno prodá. Objeví totiž to, co jeho život opravdu naplní.

Pán Ježíš Kristus nás v tomto podobenství staví před rozhodnutí. Jsme ochotni se pro vzácnou perlu království nebeského také zbavit všeho jiného zajištění? Jsme ochotni pro vzácnou víru ve Vzkříšeného Krista odmítnout všechny jiné „jistoty“. Učeníci to udělali. Všechno opustili. Lidem byli pro smích. Považovali je za blázny. Zástupy kolem Ježíše nic takového neudělaly. Chodily si poslouchat Ježíšova kázání, vnímaly jejich úžasný duchovní potenciál, s úžasným zájmem pozorovaly zázračná uzdravování, rozplývaly se nad brilantností Ježíšových disputací. Ale nic víc!

Lidé ze zástupu uviděli, uslyšeli, našli... a neměli odvalu to cele přijmout! Zůstali jen „před výlohou“. Nakukovali dovnitř, ale víc nebyli ochotni. Nebyli ochotni všechno prodat. Nebyli ochotni se zbavit svých osvědčených berliček. Nebyli ochotni věřit jen a jen Kristu.

Dát všechno, co mám, za perlu království nebeského je dnes nemoderní! Současným trendem je naopak ze všeho si kousek ukousnout a vybrat si to nejpohodlnější. Žádná velká víra, žádná velká autorita, žádné velké osobní nasazení!

Neustálé procházení se mezi obchody, věčné přebírání a přehrabování zboží, ani ukájení se pohledem do výloh však člověka natrvalo nespokojí. Všechno prodat a získat nejvzácnější perlu života vyžaduje odvalu a přináší riziko. Avšak daleko horší je riziko (nebezpečí) toho, kdo ze zástupu pozoroval, poslouchal a obdivoval, ale neměl odvalu se zvednout a následovat. Nyní mu zbyly jen vzpomínky a smutný pohled na odjíždějící vlak.

Nebojme se učenického rizika. Je to jen riziko dočasné. Jistota království nebeského je ale věčná!

Amen

Co jsme ještě na společné dovolené viděli obrazem:

Zámek Doudleby patří k perlám východních Čech. Dnes je opět v rukou původních majitelů z rodu Bubna – Litic. Eleonora Dujková je čtyřiaosmdesátiletá, velmi vitální dáma. Na zámek se po navrácení majetku původně podívala se vstupenkou pro návštěvníky. Napsala autobiografii s názvem Vzpomínání. Stojí za to číst.

Lesní hřbitov je jedním z pěti oficiálních pohřebišť města Hradec Králové. Je to rarita, která nemá v Čechách obdoby. Pod vzrostlými stromy tady našlo odpočinek několik stovek zemřelých.

Sochařský park nabízí návštěvníkům díla Sochařské školy v Hořicích. Skulptury jsou zasezeny volně do přírody a fantazii vnímání vyjádření autorů se meze nekladou.

Užili jsme si i se. ☺ A už se zase těšíme na další společnou dovolenou.

Redakce děkuje všem dopisovatelům, kteří se podíleli na přípravě vydání. Toto speciální číslo vyšlo za laskavé podpory akciové společnosti Severočeský METROPOL, grafická úprava: Jiří Vondráček. Příspěvky zasílejte na adresu metropol1@seznam.cz nebo předejte s. Richterové. Tisk: Jiří Bartoš – SLON, Ústí n. L.